

• L'entrevista

Entrevista a Silvia Codony, titulada a l'FME

Quin any et vas llicenciar? El 2000.

Has fet més estudis? Sí, vaig fer el International Executive MBA al Instituto de Empresa el 2007.

Vas estudiar també a Lausanne. Vaig fer un intercanvi per un any a l'EPFL mentre estudiava a la UPC.

I quina va ser la primera feina que vas trobar? Mentre estava a Lausanne vaig intentar trobar un "traineeship" a l'estranger i me'n va sortir un a Dinamarca, com a estadística per a assaigs clínics. La feina era per 7 mesos. Després de dos mesos vaig proposar allargar-lo a un any i em van oferir feina fixa. Vaig quedar-me a Copenhaguen 8 anys.

Has canviat sovint de feina, oi? Relativament. Crec que en comparació a Espanya "sovint" és correcte. Els canvis han sigut tant fora com dintre de les empreses. Per mi és important evolucionar contínuament, tant a nivell de desenvolupament personal com de carrera professional. Si una feina s'estanca, busco on hi ha una oportunitat nova i quan no s'estanca, té certa tendència a transformar-se en la propera feina, dintre de la mateixa empresa.

Però sempre dintre del sector farmacèutic. Canviar d'indústria és possible, però la falta d'experiència en la nova indústria és una barrera, que és més significativa com més temps passa i especialment si et dediques a feines especialitzades. En realitat el meu últim canvi ha sigut de "farmacèutica" a "tecnologia i sanitat (Healthcare)", que esta relacionat però no és el mateix. A PatientPoint ens dediquem a connectar pacients i metges i a facilitar la coordinació i tractament dels pacients com a individus i com a col·lectiu. En els pròxims anys hi haurà un canvi important en la manera que els americans reben i paguen els serveis mèdics. Aquest canvi proporciona moltes oportunitats per crear solucions i productes de gran impacte. Aquesta és una de les raons per les quals vaig canviar de feina el desembre passat.

Sector per cert molt criticat des d'algunes posicions. Sí, desafortunadament. Tot i que hi ha aspectes a criticar, les crítiques sensacionalistes són tot sovint mal informades i no són mai equilibrades. Tot i les seves mancances, la indústria farmacèutica desenvolupa medicaments que ens donen qualitat de vida i que ens allarguen la vida. El temps mitjà per desenvolupar un medicament nou, des de les primeres proves en persones fins que es comercialitza, és de 10 a 15 anys i costa 1200 milions de dòlars (comptant el cost de les proves que fracassen). La probabilitat que un nou medicament *no* arribi a comercialitzar-se és del 95%.

En un cert moment et vas traslladar als Estats Units. Permanentment?

Estats Units va entrar a la meua llista d'objectius al cap d'uns anys de treballar en el sector farmacèutic. Aquí hi ha moltes més oportunitats que en altres llocs. Vaig trigar un temps però al final vaig trobar una feina que volia i que em patrocinaria el visat. Vaig venir a Estats Units per muntar la filial d'una empresa de dispositius mèdics de Dinamarca i dirigir els assaigs clínics i les sol·licituds de comercialització dels productes de l'empresa.

Visc a la zona de NYC i m'encanta: l'energia, la manera de viure, la varietat de gent: races, llengües, religions; l'oferta cultural, de restaurants, de música, etc. En aquest moment no veig cap raó o circumstància per marxar, així que tinc intenció de quedar-me aquí.

I ara exactament quina és la teva feina? Ara sóc Vice-President, Clinical Research and Regulatory de l'empresa PatientPoint. Estem creant una nova línia de negoci que utilitza la nostra tecnologia de consolidació de dades mèdiques electròniques i les nostres

competències en educació de pacients, per tal de facilitar assaigs clínics i recerca clínica. Jo sóc la responsable de definir aquestes solucions i desenvolupar la nova línia de negoci.

Què és el més interessant de la teva feina actual? Que és molt innovadora i que té el potencial de revolucionar com fem recerca clínica. Té una part emprenedora, que m'apassiona, però té la força d'una empresa sòlida de 400 persones.

I té algun inconvenient? Totes les feines tenen "inconvenients", la qüestió és si són importants. Per a mi, ara mateix, els problemes i parts de la feina que no m'entusiasmen són senzillament reptes que s'han de solucionar o coses que s'han de fer per poder aconseguir els objectius que realment compten.

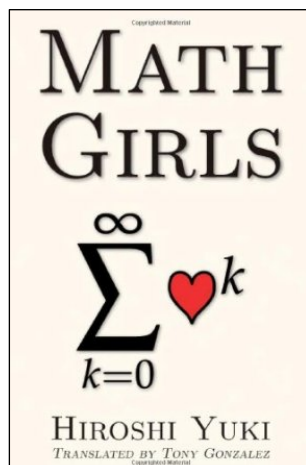
La formació que et va donar l'FME, va ser adequada? Estic molt contenta d'haver fet matemàtiques a l'FME. Evidentment, em va donar els coneixements per fer la feina d'estadística, però el que crec que ha tingut encara més valor és el pensament lògic i abstracte que vaig desenvolupar estudiant matemàtiques.

Algun record dels vells temps a la Facultat? El temps de becària. Aquelles tardes llargues ajudant als estudiants de primer curs, tot preocupats, com jo ho havia estat. Al final, tots se'n surten.

I un consell per als estudiants d'ara?

Decideix què vols i mou-te per aconseguir-ho. Picasso va dir "la inspiració existeix, però ens ha de trobar treballant". Jo no crec en "tenir sort" i sé que les oportunitats no venen per si soles. La meva versió del que va dir Picasso és "les oportunitats existeixen, però ens han de trobar buscant-les i perseguint-les".

• Llibres

Hiroshi Yuki

Math Girls, Bento Books 2011.

Hiroshi Yuki és autor d'una vintena de llibres sobre matemàtiques, programació i criptografia, entre els quals una sèrie de quatre novel·les per a joves basades en temes de matemàtiques. Aquesta és la primera, publicada al Japó en 2007, que en tres anys va vendre més de 100000 exemplars i va per la divuitena edició. El novembre de 2011 se'n va publicar la primera traducció a l'anglès. Tot i que el llibre es presenta com una novel·la, el gruix del contingut està dedicat a trobar solucions de problemes que van des de nivell de batxillerat fins a problemes difícils estudiats per matemàtics famosos (per exemple, l'anomenat *problema de Basilea*, resolt per Euler el 1735 i que consisteix a trobar la suma de la sèrie $\sum 1/n^2$).

Els protagonistes són un noi i dues noies de 16 o 17 anys en un institut del Japó, apassionats per les matemàtiques. L'estil narratiu és una mica particular: el noi parla en primera persona i no en tenim cap descripció física, més enllà del fet que porta ulleres, i no en sabem ni el nom. Els sentiments personals dels tres joves afloren lleugerament de tant en tant, sempre d'una manera continguda i mai més d'un parell de línies, però ho fan de manera uniforme al llarg de la narració, suficient per donar un cert contrapunt als raonaments matemàtics. Essencialment és un llibre de matemàtiques, que pel nivell dels temes i la intenció divulgativa però rigorosa podríem comparar a la coneguda obra de Rademacher i Toeplitz *The Enjoyment of Math*, escrita en format de novel·la.

• Divertiments

Demostreu que si $p \geq 3$ és un nombre primer, aleshores és un divisor de $\left[(2 + \sqrt{5})^p\right] - 2^{p+1}$, on $[x]$ representa la part entera de x .

Envieu les vostres respostes argumentades abans del 15 de maig a elfull.fme@upc.edu, o bé per correu a «El Full. FME. Edifici U. Campus Sud.»

Premi al guanyador: un exemplar del llibre ressenyat en aquest Full

Solució al problema de març: com que és una mica llarga, es penjarà a la web de l'FME juntament amb el Full (és la solució tramesa per Juan José Mesas).

Solucions rebudes: s'ha rebut una solució correcta del divertiment de març tramesa per Juan José Mesas, que per tant és el guanyador.

Premi: un exemplar del llibre ressenyat en el Full de març.